

Porumbelul și furnica

La Fontaine

Pe cât îți stă-n putință, fii bun cu orișicine:
Adesea ai nevoie chiar de mai mici ca tine,
Cum am s-arăt prin două exemple, de îndată, -
Atâta e în pilde povața de bogată.

De mult mai mici ființe e vorba de-astădată.
Din limpezimea unui râu, sorbea un porumbel, odată,
Când o furnică a căzut în mijlocul acelei ape.
Văzându-se, ca-ntr-un ocean, sărmana găză-amenințată,
Se străduia, din răputeri, dar în zadar, spre mal să scape.
Zărind-o, porumbelul de milă-a fost cuprins
Și-un fir de iarbă - punte - pe apă i-a întins.
În felu-acesta ajutată,
Ajunse iar pe mal, salvată.
Acolo, sus, un oarecare
Desculț - fiind căldură mare -
Având un arc la el,
Se pregătea să tragă în bietul porumbel,
Pe care-l și vedea
În oală cum fierbea.
Dar chiar atunci furnica îl pișcă de picior
Și omul se apleacă, iar pasărea, de zor,
O și pornește-n zbor,
Zburând cu ea-mpreună
Și supa bună.